

מאורכה של חיטה.

ההוא תורא, דחיה שהיה שייך לבני רב עוקבא, דאתחיל ביה שחיטה בתורבין הוושט, וגמר את השחיטה בוושט עצמו.

אמר רבא: רמינא עליה מטילים עליו חומרי דרב וחומרי דשמואל, וכדמפרש ואזיל, וטריפנא ליה.

ומבאר רבא: חומרי דרב, דאמר רב, נקובת תורבין הוושט שיעורה הוא במשהו, והכא בתחילת השחיטה ניקב תורבין הוושט במשהו.

ושמא תאמר, אי אזלינן בתר רב כיצד מטרפינן לה? והאמר רב תורבין הוושט מקום שחיטה הוא, ונמצא שאין זה נקב אלא מעשה שחיטה כהלכה!?

תשובתך, מטרפינן לה כשמואל, דאמר לאו מקום שחיטה הוא, ונמצא שחיתוכו מנקבו ומטריפו.

ושמא תאמר, אי כשמואל היא, אמאי איטרפא, והרי האמר שמואל אין תורבין הוושט שניקב טריפה אלא אם ניקב ברובו, וכאן הרי רק התחיל את השחיטה בתורבין הוושט, אבל המשיך וגמר אותה בוושט עצמה, ונמצא שלא ניקב תורבין הוושט ברובו.

תשובתך, בשיעור הנקב אזלינן כרב, דאמר, במשהו.

והיינו, שמחמירים להחשיב את מקום תורבין הנקב במקום שאינו ראוי לשחיטה, כשמואל, ומחמירים שיהיה הנקב במשהו, כרב.

איגלגל מילתא, ומטאי ובא הדבר לקמיה דרבי אבא.

אמר להו רבי אבא: תורא שהתחיל את שחיטתו בתורבין הוושט וסיימה בוושט עצמו — בין לרב בין לשמואל שרי. כי לרב הוי מקום שחיטה ואין זה נקב. ואף שמואל, שאמר אין זה מקום שחיטה, הא קסבר שאין נקב פוסל בו עד שינקב ברובו, וכאן היה הנקב רק במיעוטו.

ולפיכך, זילו, אמרו ליה לבריה דרב יוסף בר חמא, והיינו אמרו לרבא, שהיה בנו של רב יוסף בר חמא, שטועה בדבר משנה הוא, לפי שאין נוקטים כשתי חומרות של שנים החולקים ביניהם. וכיון שרבא נקט את החומרא של רב מצד אחד ואת החומרא של שמואל מצד שני, למרות שבין לרב ובין לשמואל אותה בהמה מותרת, לכן לכו ואמרו לו דלשלים שישלם דמי תורא למריה, משום שהפסידו ממון על ידי טעותו שטעה בדבר משנה.

אמר מר בריה דרבינא: מותיבנא תיובתא כלפי סנאיה [כלפי שונאין] דרבא. והיינו, שנקט "לישנא מעליא", משום שרצה להקשות על רבא מהכתוב בקהלת "והכסיל בחושך הולך", ולכן אמר בלשון שמתבטאת כלפי שונאיו של רבא, ולא כלפי רבא עצמו.

שהרי שנינו: לעולם — הלכתא כדברי בית הלל!

והרוצה לעשות כדברי בית שמאי — עושה. והרוצה לעשות כדברי בית הלל — עושה! (26)